

Je možné, že sa mi pomiešali spomienky, určite som už kedysi v zime **vystúpila** s Annou na kopec, ale to už musí byť dávno, dávnejšie než len jedna noc a jedno popoludnie. Hodí sa to k zvyšným nezmyselným predstavám. Čo si len v mojej situácii počať s výhľadom na exteriér onej bavorskej lekárne, kde som si pred pätnástimi rokmi kúpila zubnú kefku? Čo chce tá mladá, čierno-biela mačka, ktorej môj učiteľ zo základnej školy uštedril pred očami celej triedy kopanec? Ukrýva spomienka na nečitateľne označený úsek diaľnice nejaký význam, ktorý už nedokážem rozlúštiť? Možno sa môj život už dávno **uberá usporiadanou a kinematograficky hodnotnou predstavou**, ale už nie som schopná po intelektuálnej stránke tento film sledovať.

Ale mohlo byť aj horšie. Predsa len som sa nepokúsila podeliť o svoj proviant s **neexistujúcou** Annou. **Bolo by to bývalo o to ťažšie, keby boli tie štyri české sušienky vo vrecku jej kabáta**, a nie môjho. Nie, tu sa mi pletú dve myšlienky, čo je za týchto okolností asi normálne a nikoho ďalšieho to nemusí znepokojovať. Musím len oddeliť dobré myšlienky od zlých, ako snehové vločky od pierok. Annine vrecká sú teraz moje. **Mohli by byť zatvorené** – neskôr budem musieť oznámiť výrobcovi svoje úvahy o zipsoch – ale sú to moje vrecká a moje sušienky. **Nemusím sa o ne s nikým deliť.**